

Coperta: Cătălin ȘORSECU, Ana NICOLAE
Libris .RO

Respect pentru oamenii de știință
MARISHA PESSL

DE VEGHE ÎNTRU LUMI

Traducere din limba engleză

CORINA VASILE

NEMIRA

Editor: CORINA VASILE
Proiect: CORINA VASILE

Concepție grafică: CORINA VASILE
Tipografie: CORINA VASILE

NEMIRA

CUPRINS

Partea întâi	9
Partea a doua	111
Partea a treia.....	209

JĂTINI AESTHETIC

1

Nu mai vorbisem cu Whitley Lansing – și cu niciunul dintre ei – de mai bine de un an.

Mesajul ei, care a sosit după ultimul meu examen, părea inevitabil, ca o cometă străpungând cerul nocturn, aducând un semn al sortii.

Prea lung. WTF#deloc cool. Scuze. Din nou sindromul meu Tourette.

Cum a fost primul an? Super? Îngrozitor?

Serios! Ne e dor de tine.

Am dezvăluit că gașca vine în Wincroft de ziua mea.

Linda o să fie în Mallorca&ESS Burt se însoară în St Bart a treia oară. (Yoghin vegan)

Așa că e al nostru în weekend. Ca anul trecut.

Poți să vii? Ce zici, Bumble Bee?

Carpe noctem.

Trăiește noaptea.

Era singura fată pe care o știam ce măsura din priviri pe toată lumea ca un model de la Dior, încotoșmănat în piele, și care cită din latină ca și cum ar fi fost limba ei maternă.

- Cum a fost la examen? m-a întrebat mama când a venit să mă ia.

- L-am încurcat pe Socrate cu Platon și n-am mai avut timp la eseul, i-am răspuns, trăgând centura de siguranță.

- Sunt sigură că te-ai descurcat foarte bine.

A zâmbit cu o privire precaută.

- Trebuie să mai facem și altceva?

Am dat din cap.

Eu și tata eliberaserăm deja camera de cămin. Eu returnasem manualele asociației de studenți ca să obțin reducerea de treizeci la sută pentru anul următor. Colega mea de cameră era o fată din New Haven, pe nume Casey, care se ducea în fiecare weekend să-și vadă prietenul. Aproape că nici nu o mai văzusem de când ne instalaserăm.

Sfârșitul primului meu an la Colegiul Emerson venise și se dusese cu o tacere indiferentă, rezervată în mod normal lichidării de stoc a unui mini mall ieșit de pe piață.

- Se pune la cale ceva ciudat, ar fi spus Jim.

Alte planuri nu aveam pentru vară, decât să lucrez cu părinții mei la *Cioara căpitanului*.

Cioara căpitanului – Cioara, aşa o numesc localnicii – este o cafenea gelaterie la malul mării, pe care o au părinții mei în Watch Hill, Rhode Island, micul sat de pe coastă unde am crescut.

Watch Hill, Rhode Island. Populația: cunoști pe toată lumea.

Străbunicul meu, Burn Hartley, deschisese prăvălia în 1885, când Watch Hill nu era decât un cătun pe stânci, unde veneau căpitani de pe baleniere să se dezmorțească de pe mare și să-și țină copiii în brațe prima oară, înainte să pornească iar spre Marele Necunoscut al Atlanticului. Portretul în creion al lui Burn atârna înrămat deasupra ușii de la intrare, dezvăluind privirea de nebun a vreunui scriitor de geniu decedat sau a vreunui explorator care nu s-a mai întors din Oceanul Arctic. Adevărul e, de fapt, că el abia citea, că prefera figurile familiare celor necunoscute și uscatul mării. Altceva nu făcuse toată viața decât să administreze micul nostru restaurant de pe doc și să îmbunătățească rețeta pentru cea mai bună supă de scoici din lume.

Toată vara am pus înghețată la cupă pentru puștani bronzați, în șlapi și pulovere pastel. Veneau și plecau în grupuri mari, sperioase, precum bancurile de pești. Făceam cheeseburgeri și sendvișuri cu ton, salată de varză și milkshake-uri. Măturam nisipul de pe podeaua cu plăci albe și negre, în şah. Aruncam șervețele, ambalaje de ketchup, pachete de sare, brătări cu însemnul *peste 21 de ani*, pahare de limonadă Del's Frozen, broșuri cu petreceri de pescuit în larg. Puneam telefoane mobile pierdute lângă tejghea, ca să fie reperate ușor de proprietarii panicați, care dădeau buzna: „Mi-am pierdut... A... mersi, ești cea mai tare!“ Adunam biletele albastre, rupte, de la caruselul din 1893, localizat la câțiva pași mai încolo, pe plajă, și care, în loc de cai, infățișea sirenă decolorate, fără față. Lucrul cu care se lăuda cel mai tare Watch Hill era că Eleanor Roosevelt fusese fotografiată călăritind o sirenă roșcată, cu o coadă turcoaz pe post de șa. (Sătenii se amuzau de cât de enervată arăta în

fotografie, cât de stânjenită și îngropată de vie se simtea în fusta ei înfoiată, în straturi de plăci tectonice.)

Curățam sosul de grătar de pe coșurile de gunoi, restaurile topite de Wreck Rummage de pe mese (Wreck Rummage e înghețata preferată a oricărui copil, un amestec de cocă pentru fursecuri, castane, aluat pentru prăjituri și bucățele de ciocolată neagră). Dădeam cu Clorox, Fantastick și Mr. Clean pe geamuri, pe tejghele și pe clanțe. Înlăturam sareea de pe midii și scoici, lustruind-o pe fiecare în parte ca un negustor de nestemate care inspectează obiectiv smaralde. De cele mai multe ori, mă trezeam la cinci și mă duceam cu tata să luăm fructele de mare când bărcile de pescuit trăgeau la mal, cercetând picioare de crab și calcan, stridii și bibani, trecându-mi mâinile peste cleștii și picioarele lor mișcătoare, lipitori și burți iridescente. Compuneam versuri pentru coloana sonoră a unui film inventat, numit *Jaful de pe autostradă al Lolei Anderson*, desenând cuvinte, rime, fețe și mâini pe șervețele și meniuri cu mâncare la pachet și vârându-le în coșul de gunoi înainte să le vadă cineva. Mergeam la un grup de susținere pentru adolescenții în suferință, la centrul comunitar „North Stonington“. Mai era doar un copil acolo, un băiat tacut, pe nume Turks, al căruia tată murise de ALS (scleroză laterală amiotrofică). După două ședințe nu s-a mai întors, lăsându-mă singură cu consilierul, o femeie nervoasă, pe care o chema Deb, care purta costume bărbătești și mânuia o carte groasă de șapte centimetri, *Managementul tristeții la tineri*.

– „Scopul acestui exercițiu este să construiești un sens pozitiv în jurul relației pierdute“, a citit ea din capitolul șapte, dându-mi o fișă de lucru *Scrisoare de rămas-bun*.

– „Pe pagina aceasta scrie un mesaj celui pe care l-ai pierdut, detaliind amintiri dragi, speranțe sau orice altă întrebare.“

Mi-a aruncat pe bancă un pix ros, pe care scria *stațiuni pe insula tabeego* și s-a făcut nevăzută. O auzeam pe hol, cerându-se la telefon cu un nume Barry, întrebându-l de ce nu venise cu o seară în urmă.

Pe *Scrisoarea de rămas-bun* am desenat un uliu cu ciocul deschis și am scris niște versuri dintr-un film animat japonez închipuit, despre un gând uitat, numit *Pierdut într-un cap*.

M-am strecurat apoi pe lângă ieșirea de incendiu și dusă am fost.

L-am învățat pe Sam cel Somnoros (un adolescent din Anglia, cu un căscat uriaș, venit în vizită la tatăl lui american) să facă prăjituri din scoici și brânza pe grătar perfectă. O ții pe grătar la foc mediu, patru minute pe fiecare parte, șase felii de brânză cheddar de Vermont, două de fontina. De 4 Iulie m-a invitat la petrecerea unui prieten al altui prieten. Spre consternarea lui, chiar mi-am făcut apariția. Am stat lângă un felinar din podea, cu o bere caldă în mâna, ascultând o conversație despre lecții de chitară și Zach Galifianakis, încercând să găsesc momentul potrivit ca să evadez.

– Aceea, aproape, e Bee, a spus Sam cel Somnoros. Chiar vorbește, jur.

N-am pomenit nimănui de mesajul lui Whitley, deși era mereu într-un colțisor al minții mele.

Era rochia nouă-nouă, însă mult prea extravagantă, pe care o cumpărasem, dar nu o scosesem niciodată din sacoșă.

O lăsasem pur și simplu în fundul dulapului, împăturită în hârtie, cu bon și etichetă și cu intenția de a o returna.

Și totuși, exista o mică posibilitate de a-mi face curaj să-o îmbrac.

Știam weekendul zilei sale de naștere cum o știu pe a mea: 30 august.

Era vineri. Marele eveniment al zilei fusese apariția unui câine vagabond, care hoinărea pe Strada Principală. Avea privirea bântuită a unui prizonier de război și niciun element de recunoaștere. Era cenușiu, lătos și tresarea când încercam să-l mângâi. Un claxon l-a făcut să aterizeze direct în temberoanele din spatele *Ciorii căpitanului*.

– Vezi noroiul ăla uscat și gălbui de pe labele din spate? E din partea de vest a Golfului Nickybogg, a anunțat ofițerul Locke, încântat să aibă de-a face cu un mister, primul pe anul acela.

Câinele vagabond fusese pe buzele tuturor întreaga zi – ce să facem cu el, de unde vine – și abia mult mai târziu m-am trezit gândindu-mă din nou la potaia care sosise în oraș din senin. Mă întrebam dacă nu cumva era vreun semn, un avertisment că urma să se întâpte ceva teribil, că nu ar trebui să urmez Calea Nebătută, incitantă și misterioasă, ci pe cea bătută, largă și bine luminată, drumul pe care-l știm.

Dar atunci era prea târziu. Soarele apusese. Sam cel Somnoros plecase. Întorsesem scaunele din cafenea și le pu-sesem pe mese. Scosesem gunoiul. Și oricum, asta sfida natura umană. Nimeni, niciodată, nu a luat aminte la vreun semn când acesta a venit.

Mama și tata credeau că îi însوțesc la Cinematograful „Dreamland“ pentru maratonul de comedie clasică, aşa cum făceam în fiecare vineri.

– Să știți că am planuri în seara asta, le-am spus.

Tata era încântat.

– Serios, Bumble? E grozav.

– O să merg cu mașina până în Wincroft.

Au amuțit. Mama tocmai întorsese plăcuța cu *Inchis* la fereastră și s-a întors, înfășurându-se în geacă, deși erau douăzeci și patru de grade afară.

– De cât timp știi de chestia asta? m-a întrebat.

– Nu de mult. O să am grija. Mă întorc până la miezul nopții. Sunt cu toții acolo de ziua lui Whitley. Cred că o să-mi facă bine să-i văd.

– E o distanță cam mare ca să conduci pe întuneric, a zis tata.

Mama arăta de parcă tocmai mi se dăduseră doar șase săptămâni de trăit. Uneori, când se supără foarte tare, meseca o gumă imaginară. Asta făcea acum.

– Mă confrunt cu o parte din suferința pe care am îndurat-o cu trecutul, am zis.

– Nu asta e ideea. Eu...

– E în regulă, Victoria.

Tata i-a pus mâna pe umăr.

– Dar doctorul Quentin a spus să nu te pui în situații stresante, care...

– Am căzut de acord că doctorul Quentin este un idiot, am adăugat.

– Doctorul Quentin chiar este un idiot, a replicat tata, dând din cap a regret. Ar fi trebuit să ne dea de gândit că numele lui e jumătate dintr-o încisoare de stat.

– Știți că nu-mi place când vă aliați împotriva mea, a ripostat mama.

În acel moment, cineva – un petrecăreț în pantaloni scurți, de bumbac, care băuse prea multe beri negre la O’Malligan – a încercat să deschidă ușa.

– Am închis, s-a răstit mama.

Așa am ajuns să conduc anticul Dodge RAM verde al tatei, cu țeava de eșapament emfizem, optzeci de kilometri pe coasta din Rhode Island.

Wincroft.

Numele semăna cu al unui roman prăfuit, plin de fantome și oameni nebuni. Conacul era o adunătură lăbărțată de cărămizi roșii, turnulete, grădini și ornamente cu ciori, construit în anii ’30 de un Mare Vânător Alb care, pare-se, era prieten cu Hemingway și Lawrence al Arabiei. Cutreierase lumea ucigând creaturi frumoase și astfel Wincroft, proprietatea lui de vară, nu fusese niciodată locuită mai mult de câteva săptămâni în șaizeci de ani. Când cel de-al doilea fost tată vitreg al lui Whitley, ciudatul Burt – adesea numit E.S.S. Burt – l-a cumpărat prin executare silită în anii ’80, a renovat interioarele într-un stil nefericit, pe care Whitley îl numea „dacă Madonna ar umple-o de vomă pe Cyndi Lauper.“

Totuși, nu era ieșit din comun să deschizi un dulap cu sertare în podul cu mansardă sau vreun cufăr mucegăit și să găsești fotografii cu străini ce țineau strâns puști și purtau blănuri de vulpe sau vreo ciudătenie împăiată – un dihor, o broască roșie sau alt rozător dintr-o specie necunoscută. Asta făcea ca fiecare vizită la Wincroft să aibă aerul misterios al unei expediții arheologice, ca și cum peste tot în jurul nostru, în podele, pereți și tavane, o civilizație necunoscută aștepta să fie descoperită.

– Noi suntem propriul nostru gunoi, a zis Jim odată, scoțând o șopârlă împăiată dintr-o cutie de pantofi.

După ce am ieșit de pe șoseaua principală, drumul până acolo a devenit întortocheat și amețitor, ca și cum ar fi încercat să te zguduie. Coasta din Rhode Island – nu partea simandicoasă din zona Newport, cu stânci ascuțite și vile colosale, care priveau de sus bărcuțele din port, ci restul – era aspră și surpată, molcomă și arsă de soare. Pe plajă era un căutător de comori, bătrân și fără adăpost, într-un tricou decolorat, care nu-și amintea unde dormise cu o noapte în urmă. Iarba era sărmoasă și ofilită, drumurile uscate și cu crăpături, cu semne de trafic șterse și semafoare nefuncționale. Podurile se arcuiau deasupra mlaștinilor înainte să se prăbușească epuizate de cealaltă parte a drumului.

Încă aveam numerele lor de telefon, dar nu voiam să sun. Nu știam nici măcar dacă vor fi acolo. În toate aceste luni, planurile lor ar fi putut să se schimbe. Puteam să sun și să nu-mi răspundă Whitley, ci al doilea ei fost tată vitreg, Burt, E.S.S. Burt, cu părul lui mult prea lung, cenușiu și ondulat; Burt, care cu un milion de ani în urmă scrise un cântec pentru o tragică poveste de iubire ce-l avea ca protagonist pe Ryan O’Neill și care fusese nominalizat la Oscar. Sau poate că erau toți acolo. Poate că voiam să le văd privirile când dădeau ochii cu mine, priviri pe care nu le exersaseră.

Apoi, dacă nu știau că vin, mă puteam întoarce din drum. Mai aveam timp să-mi însوțesc părinții la „Dreamland“, să văd *His Girl Friday*, după care să mergem la „Shakedown“ să mâncăm prăjitură cu raci și stridii, să-l salut pe proprietar, pe Artie, și să mă prefac că nu-l aud șoptindu-i tatei când mă duc la baie „Bee începe să își revină“, de parcă aş fi fost un

cal de curse rănit, pe care se hotărâseră să nu-l eutanasieze. Nu că ar fi fost vina lui Artie. Era reacția normală când oamenii aflau ce se întâmplase: iubitul meu, Jim, murise în clasa a douăsprezecea.

Moartea subită a Iubirii Vieții Tale n-ar trebui să se întâpte când ești adolescent. Dacă se întâmplă, totuși, ar fi bine să fie din cauza unuia dintre cele Top Trei Motive Raționale să Mori Tânăr: A. accident de Mașină. B. cancer. C. sinucidere. Astfel, după ce ai selectat una dintre opțiuni, cel mai apropiat adult ar putea să-ți direcționeze imediat atenția către varietatea de filme (multe avându-l ca protagonist pe Timothy Hutton) și cărți de self-help care să te învețe să Faci Față.

Dar ce faci când moartea iubitului tău rămâne nesoluționată și tu stai și te holbezi la o gaură neagră de vinovătie și de necunoscut?

Nu există niciun film și nicio carte care să te ajute.

Poate doar *Exorcistul*.

Dacă nu aș fi apărut în seara asta, vechii mei prieteni ar fi venit și ar fi plecat de la Wincroft și asta ar fi fost tot. Să nu apar ar fi fost ca și cum aș fi împins ultima oară vechea barcă de jucărie din copilărie și aș fi dat ultima vâslă, care ar fi trimis-o cu adevărat să plutească în derivă spre mijlocul lacului, departe de mal, pe veci pierdută.

Și atunci n-aș mai afla niciodată ce s-a întâmplat cu Jim.

Conduceam mai departe.

Drumul întortocheat părea că mă trage după el, fagi în-găbeniți rămâneau în urma mea; un pod; priveliștea neașteptată a unui golf în care se îngrămădeau bărci cu pânze albe, înalte, ca o herghelie de unicorni care pasc înainte să dispară. Nu-mi venea să cred că de bine îmi aminteam

drumul: stânga la Exxon, dreapta la Elm, chiar la semnul Stop, unde joci zaruri cu Moartea, rulote obosite, cu rufe puse la uscat și roți dezumflate în curte. Apoi copacii au făcut loc respectuos celui mai frumos sărut dintre cer și mare la asfințit, presărat cu dungi portocalii și roz.

Și iată. Poarta de fier cu blazoane în *W*.

Era deschisă. Felinarele erau aprinse.

Am luat curba și am accelerat, crengi de stejar zburând ca panglicile desprinse dintr-o coadă de cal, vântul vuia prin ferestrele deschise. O altă curbă și a apărut conacul cu ferestrele vii și luminate, din plăci și cărămizi mari, roșii, cu ornamente în formă de cioară, cocoțate pentru totdeauna pe acoperiș.

Când am oprit, aproape că m-a pufnit râsul, văzând cele patru mașini parcate acolo, una lângă alta. N-am recunoscut niciuna – doar Honda Accordul Marthei, ce avea pe claxon un abțibild cu relativitatea generală. Dacă aș fi fost supusă presiunii, aș fi putut, cu puțin efort, să asociez celelalte mașini cu proprietarii lor.

Mă schimbăsem atât de mult. După cum arătau mașinile, ei nu se schimbaseră.

M-am uitat în oglinda retrovizoare să văd cum arăt și imediat am fost oripilită: o coadă de cal neîngrijită, buzele crăpate, fruntea lucioasă. Arătam de parcă aș fi alergat la maraton și aș fi ajuns ultima. Mi-am șters față cu niște șervețele de hârtie pe care le ținea tata în ușa mașinii, m-am ciupit de obraji și mi-am îndesat după urechi șuvițele rebele de păr castaniu. Apoi am sărit pe treptele de piatră și am bătut cu mânerul de alamă sub formă de leu.

Nu s-a întâmplat nimic.